

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Geene macht of invloed kan, of zou krachtens het Priesterschap worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, door lankmoedigheid, door zachtmoedigheid, ootmoedigheid, en door ongeveinsde liefde. Door vriendelijkheid en zuivere kennis, welke de ziel, zonder huichelarij en bedrog, grootelijks zal ontwikkelen, bestraffende bijtijds met scherpe woorden, wanneer door den Heiligen Geest daartoe gedreven, en daarna eene vermeerdering van liefde toonende jegens hem dien gij bestraft hebt, opdat hij u niet als zijnen vijand achte, opdat hij moge weten dat uwe getrouwheid sterker is dan de banden des doods. Uit: Een gebed en profetieën."

OPENBARINGEN IN DE LAATSTE DAGEN.

„Waarom zoude de Heer nu Zijnen wil niet openbaren tot den mensch zooals Hij zulks deed in vorige eeuwen? — Waarom zoude Hij thans den mensch op aarde niet bezoeken en met hem spreken gelijk Hij deed met Abraham, Mozes en anderen? Waarom roept Hij den mensch niet rechtstreeks door Zijne stem, gelijk Hij deed met Mozes, Samuel en Paulus? Waarom zoude Hij nu geene engelen zenden om hemelsche boodschappen te bezorgen aan mannen gelijk Hij deed aan Gideon, Zacharias en Cornelius? Waarom verlicht Hij den mensch niet door middel van hemelsche gezichten, gelijk Hij deed met Jakob, Petrus, Paulus en Johannes? Waarom inspireert Hij nu geen profeten om met zekerheid aanstaande gebeurtenissen te voorspellen? Om Zijnen wil te verklaren, droomen uit te leggen en gezichten, alsmede onbekende talen? Waarom worden nu geen wonderen en teekenen meer geopenbaard door de kracht van God, gelijk als in de dagen van Christus en Zijne apostelen? Het is zeer zeker niet onredelijker die dingen thans te verwachten dan in eenige vorige eeuw want, volgens den Bijbel, zullen zij in de laatste dagen geschieden.”

Bovenstaande is een klein voorwoord te vinden in het boekje, „Bijbelsche Aanhalingen,” door den samensteller geschreven alvorens hij begint de tekstenreeks op te sommen die hem ten dienste staat ter bewijsvoering van „Openbaringen in de laatste dagen.”

Inderdaad is het zeer vreemd te vinden dat de menschen over 't algemeen wel geneigd zijn te gelooven in de waarheid der onderscheiden bekendmakingen van alouden tijd ons in de gewijde geschiedenis overgeleverd, maar daarentegen zeer ongeloovig zijn op het punt van soortgelijke openbaringen en mededeelingen gegeven in

dezen laatsten tijd. Komen de Heiligen der Laatste Dagen vertellen aan de wereld dat God in deze dagen van den hemel gesproken heeft zoowel als Hij zulks deed in aloude tijden, en dat Hij nu Zijnen wil zoowel door hemelsche boodschappers den volke heeft kond gedaan als Hij dat deed aan het aloude volk van Israël, dan is bevreemde verwondering, alsmede een halstarrig en onberedeneerd ongeloof meestal het antwoord daarop. En waarom? Inderdaad kunnen wij geen enkele geldende reden zien. Hebben zij, die niet in den Bijbel als Gods woord, gelooven, en bijgevolg ook niet willen gelooven in mededeelingen later dan de Bijbel gegeven, althans nog een schijn van rechtvaardigheid in hunne weigering dienaangaande, deze schijn van rechtvaardigheid valt bij de anderen, die wel den Bijbel gelooven als te zijn Gods woord, geheel en al in het niet.

Op redelijke gronden moeten we zeggen dat een verhaal van Gods woorden, en Gods bemoeienissen in dezen tijd, dat voor een deel althans, nog vrijwel controleerbaar is, een veel grootere waarborg omtrent de waarheid ervan ons biedt, dan een soortgelijk verhaal, eeuwen en eeuwen oud, waarvoor alle gegevens de critiek betreffende, ons ten eenemale ontbreken, van daar dan ook dat we, wilden we eerlijk zijn, zouden moeten zeggen, dat God in deze dagen van den hemel heeft gesproken, en Zijnen wil heeft bekend gemaakt aan de menschen in de negentiende en twintigste eeuw, geeft getuigenis aan de verhalen ons opgeteekend in den Bijbel en ondersteunt ons geloof daarin. Evenwel, aangezien de gedachten van dat deel van het mensdom wat in den Bijbel als Gods woord gelooft, zich in juist tegenovergestelde richting bewegen, daar is het aan ons om juist uit dien Bijbel het ongeloovig geslacht bewijzen voor te leggen, dat dit gewijde boek zelve op menigvuldige plaatsen melding maakt van het feit dat in veel latere dagen tegemoet kon worden gezien de vervulling van profetieën, opgeteekend daarin, en betrekking hebbende juist op de voortkoming en aanvulling van 's Heeren woorden in de latere tijden.

Vooraf evenwel, gaan we nog eens even, op redelijke gronden, na waarom de Heer zoowel in dezen als in elken voorafgaanden tijd, verwacht kan worden Zijne mededeelingen te doen aan de menschen op aarde.

Gesteld bijvoorbeeld dat een van ons een zoon heeft, vele dagreizen van huis verblijf houdende, en deze zoon ons steeds op de hoogte wil houden van hetgeen hem bezig houdt en de verschillende ondervindingen door hem in den vreemde opgedaan. Wat zal dan het natuurlijke middel zijn wat hij daarvoor aangrijpt? Natuurlijk zal hij zijne verschillende bevindingen op schrift stellen en die regelmatig toezenden aan zijne ouders, opdat zij geregeld op de hoogte zullen blijven van alles wat hem zangelangt. Deze brieven, dat spreekt van zelf, zullen steeds urgente, dat wil zeggen, belangwekkende

onderwerpen behandelen, en een juist beeld geven, zoo althans de zoon een goede schrijver is, van hetgeen hem bezig houdt, en bijgevolg den ouderen een kijk verleenen op en in het leven van hun kind. Een heele serie brieven tén slotte zal het resultaat zijn van deze correspondentie die, wanneer door de ouders trouw bewaard, een heel levensbeeld te zien zullen geven waaruit het karakter van den zoon als 't ware kan worden geproefd. Zoolang echter de zoon buitenslands blijft verkeer en niet met zijne ouders op andere wijze in persoonlijke aanraking, zal hij voort blijven gaan brieven te schrijven, en in den eenen brief zal ongetwijfeld somwijlen dikwijls melding moeten worden gemaakt bij wijze van verwijzing, naar een anderen brief, reeds van te voren geschreven, terwijl eveneens zeer dikwijls in een zekeren brief gewag zal worden gemaakt van een of ander onderwerp in eenen lateren brief, meer volledig, te behandelen. Keeren wij nu de zaak om, en beschouwen wij God als de briefschrijver, niettegenstaande Hij niet onze zoon, maar wij daarentegen Zijne kinderen zijn, die Hij zeer vele dingen heeft te zeggen en te onderwijzen in de verschillende levensstadia, waarop zij van huis zijn en zich te bewegen hebben in den vreemde, dan hebben wij zoo ongeveer een beeld van onze verhouding tegenover 's Heeren woorden.

Is het dan niet redelijk en natuurlijk dat Zijne kinderen het allereerst zullen vragen naar de laatste bekendmakingen hun door den Vader geworden? Naar de laatste brieven door Hem, tot nut en onderricht hen geschreven? Zeer zeker is zulks natuurlijk en redelijk. Immers toch, de omstandigheden sedert de Bijbel geschreven is geworden, en die toestanden en gevallen behandelt geheel de teekenen der tijden dragende, zijn zoozeer veranderd geworden. Dat wil niet zeggen dat God de Vader in Zijne bedoelingen jegens het menschdom — Zijne kinderen — veranderd is, maar aangezien de behoeften der menschen zoovele wijzigingen sedert dien hebben ondergaan, zoo ligt het voor de hand dat het menschdom het allereerste en het allermeele zal vragen naar bekendmakingen die in veel latere tijden gegeven zijn geworden als de woorden waren die de Heer aan Abraham, Mozes, en de aloude profeten heeft gezegd. Van daar dan ook dat een des Heeren apostelen van voor omstreeks negentien honderd jaren reeds zeide: „God eertijds vele malen en op velerlei wijze tot de vaderen gesproken hebbende, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door Zijnen Zoon.” Dat was toen. Toen waren het de latere dagen van dien tijd. Tusschen dien tijd en thans, liggen evenwel, zooals wij reeds hebben gezegd, negentien eeuwen. Een lange tijd voorwaar, en bovendien nog wel een tijd dat er zoo machtig veel gebeurd is in de wereldgeschiedenis, als nog nooit te voren is geschied.

In dezen tusschentijd is de Westersche beschaving opgekomen, heeft zich Europa, wat met Amerika, toen ten tijde gansch niet bekend,

de leiding der beschaving op zich genomen, en als alleen de Bijbel-waarheden de uitingen zijn van het woord des Heeren gegeven aan het menschdom op aarde, dan heeft zich die Westersche beschaving te vergenoegen alleen met Gods woorden, Gods instellingen en Gods wetten die alleen gebaseerd zijn op de toestanden van het Oosten, in zoo vele en menige opzichten met de onze verschillende.

Niet alzo is het evenwel. De Bijbel zelf, die juist daarin zoo bijzonder uitmunt, en zoo verheven en goddelijke taal spreekt, is doorspekt met profetieën en mededeelingen dat in veel latere jaren de Heer nogmaals van den hemel zoude spreken en Zijnen wil opnieuw bekend zoude maken aan het menschdom, hen mededeelende wat Zijnen wil was met betrekking tot de veranderde toestanden en omgevingen.

Alvorens bewijzen daarvoor bij te brengen dienen wij ons eerst te herinneren dat, wanneer de Bijbel spreekt in termen van profetie, die ook enkel uitgelegd kan worden door den Geest van profetie, en aangezien de schrijvers van het verleden mannen waren door den Geest des Heeren gedrenkt, en geïnspireerd door denzelfden Geest om Gods woorden tot onderrichting en leering neder te schrijven, daar hebben wij op 't zelfde oogenblik het bewijs geleverd dat die mannen Gods dienstknechten waren, aangejord met het Priesterschap van omhoog, het Priesterschap van den Almachtige, waarin Hij, — de Heer — aan menschen op aarde macht gaf om in Zijnen naam te handelen en in Zijnen naam voorspellingen en mededeelingen te doen. Zal nu die profetie begrepen worden en verstaan door het nageslacht, dan is het noodig dat die eveneens wordt uitgelegd door soortgelijke dragers van Gods macht, die van Hem eveneens dat Priesterschap hebben ontvangen, ten deele om uit te leggen voor de nageslachten wat door de voorgeslachten is gezegd geworden, en krachtens Gods mededeelingen daar Zijne — des Heeren — verdere woorden aan toe te voegen.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen beweert de draagster te zijn van dat Priesterschap, en het is op grond daarvan dat wij — de leden dier Kerk — de woorden door hare autoriteiten gesproken, aanvaarden als te zijn de woorden van God, wanneer ze althans door hen met die bedoelingen zijn geuit.

Voorts echter is dat oorspronkelijke Godswerk, de Bijbel namelijk, zooals wij reeds zeiden, doorspekt met profetieën aangaande latere voortkomingen van de woorden des Heeren, pasklaar gemaakt met betrekking tot den tijd waarin zij zouden worden geuit.

De profet Jeremia spreekt, met betrekking tot een nieuw verbond, wat met Israël in de laatste dagen zoude worden opgericht, zijne woorden uit in het 31ste hoofdstuk van vers 31-33, alwaar hij zegt: „Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere, dat Ik met het huis van

Israël, en met het huis van Juda, een nieuw verbond zal maken; niet naar het verbond, dat Ik met hunne vaders gemaakt heb, ten dage als Ik hunne hand aangreep, om hen uit Egypteland uit te voeren, welk mijn verbond zij vernietigd hebben, hoewel Ik hen vertrouwd had, spreekt de Heere; maar dit is het verbond, dat Ik na die dagen met het huis van Israël maken zal, spreekt de Heere: Ik zal mijne wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven; en Ik zal hun tot eenen God zijn, en zij zullen mij tot een volk zijn."

Duidelijk is het dat de Heer geen nieuw verbond met Zijn volk, (het geestelijk Israël) zou kunnen maken, tenzij Hij opnieuw gewijzigde geboden gaf, geuit door middel van openbaringen zoowel als Hij zulks deed toen het oude verbond nog van kracht was, hetwelk het vleeschelijk Israël zoo gruwelijk had verbroken.

De zoo bekende profetie van Daniël, te vinden in zijn 2de hoofdstuk, verzen 44-45, zij hier nogmaals aangehaald. „Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden; het zal al die koninkrijken vermalen en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan. Daarom hebt gij gezien dat uit den berg een steen zonder handen afgehouden is geworden, die het ijzer, koper, leem, zilver en goud vermaalde; de groote God heeft den koning bekend gemaakt, wat hierna geschieden zal; de droom nu is gewis, en zijne uitlegging is zeker." Een koninkrijk zoude worden opgericht, zóó groot, zóó verheven en zóó grootsch, dat alle andere koninkrijken er door vermalen zouden worden en te niet gedaan. Dat koninkrijk zoude niet door eenig mensch worden opgericht, zooals al de vorige koninkrijken door menschen waren daargesteld geworden, maar nu zou de God des hemels een zoodanig koninkrijk verwekken. Onnoodig haast is het te zeggen dat dergelijke groote en veelomvattende gebeurtenissen onmogelijk plaats konden grijpen zonder hernieuwde openbaring, te geven aan hen die op aarde zouden leven tijdens die machtige werken door den Heer ten uitvoer te brengen.

Maleachi vertelt ons in zijn 4de hoofdstuk, verzen 5-6, dat Elia de profeet opnieuw gezonden zoude worden, om de harten der vaders te brengen tot de kinderen en omgekeerd. Eveneens zoude zulks onmogelijk kunnen geschieden zonder dat de Heer door middel van openbaringen, in dit geval door den verzezen profeet van alouds, Zijne openbaringen gaf dienaangaande. Openbaring 14 : 6 geeft ons die vermaarde tekst alwaar gezegd wordt dat in het laatste der dagen, in de ure van Gods oordeelen, er een engel gezonden zoude worden met het eeuwig evangelie om te verkondigen aan vrijwel elkeen die op aarde leven zou, terwijl kort daarop een andere engel vliegen zoude, de mededeeling brengende dat elkeen van uit Babylon zoude

vlieden, om geen deel te hebben aan de plagen en oordeelen door den Heer te brengen op het goddelooze gedeelte van de aardbewoners, die geen acht zouden slaan op de berichten en mededeelingen des Heeren.

Alzoo hebben wij ruimte van Bijbelteksten waarin ons wordt verteld van de goddelijke openbaringen der latere tijden, verband houdende met de toestanden dan bestaande. Nu beweren de Heiligen der Laatste Dagen dat die dagen, toen nog toekomst, thans heden zijn geworden, en dat de oordeelen des Heeren nu over de aarde gaan, en derhalve het ook thans de tijd is dat God de Heer die verschillende voorstellingen tot waarheid heeft gemaakt. Hun Kerkgenootschap geeft blijken van de waarheid dezer dingen. Hun leven, onbevooroordeeld onderzocht, geeft blijken van het feit dat begrepen is geworden op welke wijze de Heer van plan is in de toekomst Zijn koninkrijk op te richten, door namelijk een volk in de wereld te plaatsen, geregeerd door volmaakt rechtvaardige, reine en goede wetten en voorschriften, opdat zij in staat kunnen worden gesteld zoodanig de toekomst voor te bereiden dat, wanneer de tijd daartoë ten volle rijp is geworden, de Zoon des Heeren, de Zoon des Menschen, als de eenige middeelaar en eenige koning, komen kan om bezit te nemen van dat koninkrijk, geregeerd en bestuurd door directe openbaringen van den hemel, openbaringen gereed gemaakt voor deze tijden, die hunne bevestiging vinden in de soortgelijkheid met de openbaringen in aloude tijden gegeven, daarmede bewijzende dat God de Heer jegens Zijn volk, in geen enkel opzicht veranderd is, maar dat Hij steeds voortgaat Zijne kinderen ten leven te roepen, en tot in alle eeuwigheid daarmede voort zal gaan, hoewel Hij daarentegen genoodzaakt zal zijn hen die Zijne roepstemmen niet hebben geacht, de gevolgen van hun eigen wegen en daden te doen dragen.

HERFST.

De bladeren vallen af, de schoonheid der natuur is vergaan. Niet ongelijk aan struik en boom, die daar beroofd en verlaten staan, is menig mensch in de herfst van zijn leven. „Want alle vleesch is als gras en alle heerlijkheid des menschen is als een bloem des velds.”

Ja, noem het woord „herfst” en als vanzelf komt eene aandoening over u van diepen weemoed. Maar het is toch niet alles weemoed. De herfst predikt wel vergankelijkheid, maar hij is ook het jaargetijde der rijpheid en van den oogst. De herfst is de tijd, dat de vruchten worden geplukt van langdurige en zorgvuldige voorbereiding, het loon van veel ingespannen arbeid. Al mogen de akkers kaal zijn en de stoppelvelden u een gevoel geven van verlatenheid — het oogstlied van den landman heeft geklonken, de wagens met hun kostbare lading

zijn de wachtende schuren binnengereden en er is weer genoegzame voorraad opgestapeld om mensch en dier te voeden. En voor dat de boomen triest en kaal hunne ledige takken omhoog steken, zijn jong en oud gekomen met manden en zakken om de roodwangige vruchten in huis te halen tot onze verkwikking in den winter. Is de lente het jaargetij van bloemen en beloften, noodigt de zomer ons tot volop genieten, de herfst is als een zorgzame huismoeder, die ons voorziet, waardoor wij het leven kunnen houden.

Gelijk in de natuur, zoo is de herfst ook in het leven van den mensch. Hij spreekt van vergankelijkheid, maar hij spreekt ook van rijpheid, van volgroei zijn, van vruchten dragen, van oogsten.

Hoedanig is de man in de herfst van zijn leven? Het is waar, veel heeft hij achtergelaten op den door hem afgelegden levensweg, maar hij is toch niet met ledige handen aangekomen. De vaak duur-gekochte ervaring heeft hem geleerd nadenken, bezonnenheid. De driften der jeugd, de te forsche voortvarendheid van den middelbaren leeftijd is geworden tot weldoordachte overtuiging, tot standvastig volharden in beproefde beginselen. Aandachtig aan eigen dwalingen is hij geneigd te begrijpen, zacht in zijn oordeel omtrent de struikelingen van anderen. „Hoe ouder ik word”, zeide de Deutsche dichter Goethe, „des te meer ben ik geneigd met zachtheid te oordeelen over de misstappen van anderen, omdat ik er geen zie begaan, waarvan ik de neiging althans in kiem, ook niet in mijzelf heb gevoeld. In de herfst van het leven heeft de man geleerd de ijdelheden van het leven ook als ijdelheden te behandelen, heeft hij geleerd waarheid te onderscheiden van den schijn, In de herfst is de mensch rijp geworden.

De herfst is de vrouw, de moeder, wel niet meer met de bevalligheid der jeugd, met de weelderige lokken, de blozende wangen, maar geëerbiedigd door hen, die aan hare zijde opgroeiden. Tot haar komen de zonen en dochteren, ook als zij reeds volwassen zijn, om moeders oordeel, om moeders troost, omdat zij verstaat, begrijpt de zorgen en moeiten, die de jongeren soms verbijsteren, maar die zij reeds heeft doorgemaakt en overwonnen. De herfst is voor haar de tijd om te maaien, wat gezaaid is, om te oogsten de vruchten van haar rusteloze toewijding, haar vrijwillige offers aan man en kinderen, deze dat hare woning, haar blik, haar stem in aantrekkelijkheid heeft gewonnen, deze dat moeder met de jaren steeds meer moeder werd, omdat de haren nu beter begrijpen d.i. beter waardeeren dan vroeger. Ja, ook de herfst kan schoon zijn,

Ja, de herfst kan schoon zijn.

Maar dat zoo menig mensch daar staat in de herfst van zijn leven, gebroken, beroofd, eenzaam en zonder dat daar iets is wat hij oogsten kan, niet rijp geworden, maar veeleer tot verrotting overgegaan —

zie dat is zoo diep treurig; en hoe vaak zijn wij niet getuige van een dergelijke vervallen ouderdom?

Of wat dunkt u, hoedanig zal de herfst zijn van den liefdelooze, den zelfzuchtigen mensch, die deze wereld steeds heeft gebruikt ten eigen bate, die nooit haar heeft willen dienen, die nooit de harten van anderen voor zich heeft geopend, omdat het zijne steeds voor anderen gesloten was? Die nimmer vriendschap heeft gevoeld of hartelijkheid bewezen, omdat het daarbinnen in hem koud was. Hoe zal hij in de herfst van zijn leven daar anders kunnen zitten dan als aan een uitgedoofden haard, door niemand gekoesterd, door niemand bemind, van ieder vervreemd? Wat 'n droeve, gure herfst!

Hoe zal de herfst zijn van den lichtzinnigen mensch, die jaagt van het eene genot naar het andere, zijne zinnelijke lusten bot viert, van geen ernst en plicht willende hooren. En als aldus de jaren voorbijgaan, het genot zijne bekoring verliest en geen prikkels meer bedacht kunnen worden om de verstompte zinnen op te wekken — dan komt eindelijk de herfst, en het is een verdorven lichaam, een vergiftigde geest, een treurige herfst: de bladeren zijn afgevallen, de bloemen vergaan en alleen de naakte stronk blijft over, zonder eenige vrucht, waarbij het te leven is: de grauwe, donkere herfst.

Of hoedanig dunkt u dat de herfst zal zijn van den ijdel, wereldschen mensch, die alles offert aan den schijn, aan stand en naam en trouwe vriendschap laat verkoelen, omdat zij hem niet voornaam genoeg was. Als uw herfst is gekomen, waar zijn dan de trouwe handen, die de uwe willen drukken, waar is de sympathie, die u vertroost, waar zijn de harten, die warm kloppen naast de uwe?

De tijd neemt alles mee, wat geen vastheid heeft in zichzelf. Wat aan de buitenkant zit van ons leven heeft geen bestendigheid. Arme mensch, die niet meer heeft, dan wat voorbijgaat, die het aan wijsheid heeft ontbroken, om in dit leven schatten op te leggen, die ons innerlijk verrijken, veredelen. Ongelukkig, de mensch, voor wien de herfst niet anders is als de tijd van verval, van beroofd worden, van vereenzamen en voor wien er niets te oogsten valt.

Overgenomen.

Vader en moeder zijn geheel gelijkende aan God in hun ambt jegens de kinderen, en in hen is ons juist afgeschilderd het Goddelijke en Vaderlijke hart jegens ons. Want in vader en moeder kunnen wij merken en gewaarworden, hoe God jegens de menschen gezind is; waarom Hij zich ook den vaderlijken naam niet schaamt. God beveelt aan vader en moeder het ambt, kinderen te vermanen, waarbij men kan leeren, en als in eenen spiegel zien, hoe God jegens ons gezind zij: namelijk; gelijk het hart van eenen Vader omtrent de kinderen, alzoo staat Gods hart omtrent u.

DE STER.

Nederlandsch Organ van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

„OORDEELT NIET OPDAT GIJ NIET GEOORDEELD WORDT”.

Als er ooit een wijs gezegde gezegd is geworden, is het voorzeker wel dit. Vanwaar toch die neiging, zoo algemeen verbreid, zoo geheel en al beheerschend de zinnen en uitingen der menschen, om zoo schielijk een oordeel uit te spreken, meestal zooals later blijkt, over iets wat men in 't geheel niet gekend heeft? Behoudens de vele andere waarheden door den Heer verkondigd, zei Hij ook bovenstaande. En waarom? Omdat Hij het menschdom zoo slecht in staat wist te oordeelen. Hij wist hoe gebrekkig de kennis der menschen was, en hoe groot hunne neiging om alleen datgene aan te zien wat voor oogen was, en juist daardoor zoo groot het gevaar om mis te tasten in het oordeel. Van zichzelf zeide Hij dat Zijn oordeel rechtvaardig was, omdat Hij enkel sprak van dingen die Hij wist, maar het oordeel der menschen was en kon niet rechtvaardig zijn, omdat ze zich aanmatigden een oordeel uit te spreken over dingen die niet door hen gekend en geweten waren. Het oordeel uitgesproken over Zijn eigen persoon was daarvan het sprekendste voorbeeld. Men veroordeelde Hem, en belasterde Hem, zeggende dat Zijne woorden duidelijk het kenmerk droegen dat Hij zich de eer van en voor God den Vader, zelf wilde toeëigenen. Ook dat kwam er alleen van daan dat zij — de Joden — Hem niet kenden. Hadden ze Hem wel gekend, hadden ze verstaan wat het zeggen wilde dat Hij den volke verkondigde dat Hij en den Vader één waren, hadden ze de waarheid daarvan ten volle begrepen, dan allicht zouden ze zoo niet gesproken hebben, was hun hart althans geneigd geweest de waarheid daarvan alsook te erkennen.

Juist omdat Hij de Zoon was van den eeuwigen Vader, omdat Zijne kennis volmaakt was, en Zijnen blik op het karakter der stervelingen juist, daarom was Zijn oordeel rechtvaardig. Ons oordeel evenwel, zoowel als het oordeel der tijdgenooten van den Heer, al onderwinden wij ons ook niet, een zoo groote persoonlijkheid te beoordeelen, — is eveneens niet rechtvaardig, omdat ons de noodige gegevens voor het vellen van een recht en waar oordeel ontbreken. Wij zien alleen aan wat voor oogen is, waar God het hart aanziet. Wij kunnen alleen onze gedachten laten gaan over hetgeen wij zien, terwijl Hij de harten kent en de nieren proeft, en daardoor met volle zekerheid de beweegredenen kent van elkeen, en juist die beweegredenen zijn het die

aan een daad waarde geven, of wel de waarde er aan onthouden.

Toen de Heer door de handen der dienstknechten van het Romeinsche gerecht aan het kruis gehecht was geworden, vond Hij nog termen om Zijnen Vader te bidden het hen te vergeven. Waarom? Luistert naar de redenen ervan. Hij zegt: „Vader vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” Dat was de zaak. De krijgsknechten wisten niet wat zij deden. In hun was niet de minste lust om juist den Heer kwaad te doen. Neen zelfs niet in de vertegenwoordiger van het Romeinsche gezag die den Heer veroordeelen moest, omdat men hem zeide dat hij anders des Keizers vriend niet zoude zijn. Zelfs op hem viel niet in de allereerste plaats de schuld van het kruisigen van den Zaligmaker. Evenmin, zooals gezegd, de krijgsknechten die het beulswerk moesten volbrengen, van daar dan ook dat de Heer termen kon vinden voor hen aan Zijnen Vader te bidden dat het hun vergeven mocht worden. Voor de oversten der Joden echter bad Hij niet, en ook niet voor de Schriftgeleerden. Niet omdat Hij niet evengoed de zaligheid wenschte van deze menschen, maar omdat Hij hen schuldig wist, en zij bijgevolg niet eerder de zaligheid zouden kunnen verkrijgen alvorens ze zich niet hadden bekeerd.

Was alzoo Zijn oordeel, en in dit geval Zijne vrijspraak rechtvaardig, oorzaak daarvan was dat Hij in staat was de drieffveeren der handeling te doorschouwen, omreden de groote kennis van het menschelijk karakter dat Hij bezat. Bezaten wij ook een zoo diepgaande kennis van het menschelijk hart, allicht dat dan ook wij rechtvaardig zouden kunnen oordeelen. Zulks echter bezitten wij niet, en dagelijks zien wij het om ons heen gebeuren dat juist zij die wij, met recht, de grootste kennis hebben toe te schrijven, juist ook het voorzichtigste zijn in hun oordeel. Zulks is recht, en waar en goed. Hoe grooter onze kennis wordt, hoe meer gezichtspunten zich voor ons openen die ons allemaal laten zien hoe gebrekkig en hoe oppervlakkig toch onze kennis nog is gebleven, en hoe groot het veld is wat zich daar voor ons uitstrekt, het veld der kennis namelijk en der ondervinding, nog nooit door ons betreden. Dit alles wist de Heer. Van daar dan ook, dat Hij zoo nadrukkelijk waarschuwt, om toch vooral niet te oordeelen, opdat ook wij niet eenmaal geoordeeld zouden worden.

Wat zijn wij graag geneigd meestal iets ten kwade te zeggen van onze naaste. Waarom niet ten goede? Waarom zoeken wij niet veel liever de goede hoedanigheden op van iemands anders karakter en trachten daar meerdere ruchtbaarheid aan te geven? Als wij ons dan toch de moeite willen geven om het karakter van een ander te ontleden, dan kunnen wij, daar naar zoekende, met even zoo veel gemak ook dingen vinden in zijn binnenste die waard zijn geprezen te worden, en zoo zulks het geval is, waarom zulke zaken dan niet veel liever naar voren gebracht? Daar althans kan voordeel en nut uit te

voorschijn komen, terwijl van afbrekende critiek nooit iets anders dan kwaads komt.

„Wees niet haastig in uw oordeel,
Want het eind is dikwijls smart.
Vaak wordt hij van wien gij kwaad dacht,
Nog de warmste vriend van 't hart.”

Waarom niet meer aan deze eenvoudige versregeltjes gedacht? Waarom niet meer gevraagd naar de goede zijde van iemands karakter. Wilten wij het kwade leeren kennen van onze naasten, van onze vrienden en geburen, dan is er slechts één ding, wat ons daarin zal kunnen rechtvaardigen. Wanneer wij namelijk de kwade zijde van iemands karakter willen leeren doorgronden, om met ernstig, schoon nederig pogen te trachten dit kwade in goed te wijzigen, of te helpen wijzigen. Is zulks inderdaad ons doel, dan hebben wij het recht de verkeerde zijde van iemands karakter te doorgronden, maar dan zullen wij op 't zelfde oogenblik ook een open oog hebben voor datgene wat goed is in hun wezen, omreden, wij het voortbrengen en het helpen van het goede doel van ons onderzoek is geweest, wij ons zullen verblijden nog zooveel goeds te hebben gevonden, en wanneer dan ons oordeel wordt gevraagd over de onderhavige persoonlijkheid, dan zal het ons zelf de meeste vreugde verschaffen de goede zijde van zijn karakter naar voren te brengen en te doen belichten, omdat dat goede wat niet gewijzigd behoeft te worden. juist onze taak zooveel te meer vergemakkelijkt.

Dan brengt ons oordeel geen smart, maar dan brengt ons oordeel voordeel. Dan echter ook zal ons oordeel geschoeid zijn op de leest der liefde, die alle fouten, alle zwakheden en alle misgrepen zal trachten te bedekken en te bemantelen. Voorts zijn eigen zwakheden bij den bedachtzame steeds een spoorslag zich te onthouden van het vellen van een oordeel over karakterhoedanigheden van iemand anders. Wat zijn wij, dat wij een ander zouden oordeelen? Moeten wij niet allemaal de hand op den mond leggen wanneer in ons hart de gedachte welt, om te spreken, in afkeurenden zin, van een van onze broeders en zusters? Wie onzer is zonder zonde? Wie kan den eersten steen opnemen om die naar het hoofd van een ander te werpen? Alleen hij die zonder zonde is, zoals de Heer zei. Zijn wij zonder zonde? Dwaze vraag, niet waar? Zoo dwaas dat het ons bijna onzin schijnt ze hier neer te schrijven. En toch, het woord des Heeren is in geen enkel opzicht van duidelijkheid ontbloot. Alleen hij of zij die zonder zonde was, had het recht den eersten steen op te nemen en die te werpen op de vrouw die in overspel gegrepen was. Keurde dan de Heer de daad der overspelige vrouw goed? Mochten de anderen daaruit de gevolgtrekking maken dat waar de

Heer deze vrouw niet veroordeelde, hare daad geene zonde was geweest? Volstrekt niet, zoo volstrekt niet dat de beschuldigers zelven daar niet eenmaal aan dachten dat zulks allicht 's Heeren bedoelingen hadde kunnen zijn. Want, — zij dropen stilletjes af. Zoodra de Heer het hoofd wederom had opgeheven, was er van al de beschuldigers niet een meer te vinden, en pas toen allen overwonnen waren als 't ware, sprak de Heer Zijn woord van genade uit, zonder daarom de daad der vrouw te sanctioneeren. Hij zeide: „Ga heen, en zondig niet meer.”

Ook wij, laten wij heengaan en niet meer zondigen. Niet omdat ons dan het recht tot oordeelen over een ander gegeven zoude worden, want zooals wij zagen, matigde ook de Heer zich dat oordeel niet eenmaal aan, ofschoon Hij toch wel zonder eenige zonde was, maar opdat wij, ons leven steeds en dagelijks verbeterende, leeren zouden rechtvaardig niet alleen, maar milddadig en vergevensgezind te zijn. vergevende elkander en allen die ons kwaad deden, ons oordeel opschortende over de daden van een ander, opdat wij, komt onze dag, niet onder veroordeeling mogen komen, en bevonden worden volstrekt niet beter te zijn dan zij over wie wij een oordeel uitspraken.

THEORIEËN AANGAANDE DEN OORSPRONG VAN HET BOEK VAN MORMON: HET SPAULDING-VERHAAL.

Het ware verhaal van den oorsprong van het Boek van Mormon werd door het publiek in het algemeen verworpen, welk publiek aldus de verantwoordelijkheid aanvaardde om op een schijnbaar juiste wijze de bron van het verslag te verklaren. Vele vage theorieën, gebaseerd op de ongeloofwaardige veronderstelling dat het boek het werk was van één enkelen ontwerper, werden naar voren gebracht; de meest beruchte hiervan, en inderdaad de eenige die lang genoeg leefde in de algemeene gunst om besproken te worden, is het zoogenaamde „Spaulding-Verhaal.” Solomon Spaulding, een geestelijke van Amity, Pa., schreef een roman, waaraan geen anderen titel was verbonden dan „Manuscript Story” (Het verhaal van het handschrift). Twintig jaren na des schrijvers dood, kondigde eene Hurlburt, een afvallige van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, eene overeenkomst aan tusschen dit verhaal en het Boek van Mormon, en drukte zijne overtuiging uit dat het werk door Joseph Smith der wereld voorgesteld, niets anders was dan Spauldings roman, herzien en uitgebreid. Het handschrift geraakte voor eenen tijd verloren, en bij afwezigheid van bewijs van het tegendeel, vermenigvuldigen zich de verhalen van overeenkomst tusschen de twee werken. Door eene gelukkige omstandigheid echter vonden in 1884 President James H. Fairchild van het Oberlin College in Ohio, en een letterkundig vriend

eene Mr. Riche, bij het onderzoeken van eene ongelijksoortige collectie oude papieren, die door Mr. Riche waren gekocht, het oorspronkelijke verhaal. De heeren maakten eene zorgvuldige vergelijking tusschen het handschrift en het Boek van Mormon; en met het eenige verlangen om de doeleinden der waarheid te dienen, publiceerden zij hunne resultaten. Pres. Fairchild gaf een artikel uit in de „New York Observer,” 5 Febr. 1885, waarin hij zeide: — „De theorie van den oorsprong van het Boek van Mormon in het traditioneele manuscript van Solomon Spaulding zal waarschijnlijk moeten worden opgegeven. * * * * Mr. Riche, ik zelf en anderen, vergeleken het (het Spaulding handschrift) met het Boek van Mormon en konden geene overeenkomst tusschen de twee ontdekken. * * * * Eene andere verklaring van het Boek van Mormon moet worden gevonden, zoo wanneer er althans eene verlangd wordt.”

Het handschrift werd gedeponereerd in de bibliotheek van het Oberlin College, alwaar het thans berust. Steeds nog echter wordt de theorie van het „Gevonden handschrift”, zooals het verhaal van Spaulding bekend is geraakt, bij gelegenheden ten dienste bijgesleept ten gunste van anti-„Mormoonschen” ijver, door sommigen, waarvan wij, zacht oordeelende, gelooven willen dat zij met de feiten zooals door Pres. Fairchild naar voren gebracht, onbekend zijn. Een brief van meer jongeren datum, door dezen achtbaren heer geschreven in antwoord op een ondervragenden correspondent, werd gepubliceerd in de „Millennial Star” te Liverpool, 3 November 1898, en is als volgt;

Oberlin College, Ohio, 17 October 1895.

Den Weledelen Heer J. R. Hindley.

Mijnheer. — Wij hebben in onze College-bibliotheek, een oorspronkelijk handschrift van Solomon Spaulding, — ontwijfelbaar echt.

Ik vond het in 1884 in handen van Zijne Eerwaarde L. L. Riche van Honolulu, Hawai eilanden. Vroeger was hij staatsdrukker te Columbus, O., en vóór dien uitgever van een blad in Painesville, waarvan de vroegere uitgever Mrs. Spaulding had bezocht, en het handschrift van haar verkreeg. Het had onder zijne oude papieren gelegen voor den tijd van veertig jaren of meer, en het werd hieruit genomen op mijne vraag aan hem om anti-slavernij documenten van onder zijne papieren op te zoeken.

Het handschrift draagt de onderteekening van verscheidene mannen van Conneaut, O., welke Spaulding het hadden hooren lezen, en die wisten dat het van hem was. Niemand kan het zien en de echtheid ervan betwijfelen. Het manuscript is althans tweemaal gedrukt geworden — eenmaal door de Mormonen van Salt-Lake-City, en eenmaal door de

Josephitische Mormonen van Iowa. De Mormonen van Utah ontvingen de copie van Mr. Riche van Honolulu, en de Josephieten kregen het van mij nadat het in mijn bezit was gekomen.

Dit handschrift is niet het origineel van het Boek van Mormon.
Uw toegenegeu, JAS. H. FAIRCHILD.

VERPLAATSINGEN EN BENOEMINGEN.

Ouderling Rulon J. Sperry is aangesteld als president der Conferentie van Groningen, ter vervanging van Pres. J. J. van Langeveld, die op zijne beurt verplaatst is naar Arnhem, om aldaar de leiding dier hoofd-afdeeling te aanvaarden, ten einde waarvan hij van zijne roeping als conferentie-president van Groningen is ontslagen.

President D. v. d. Berg, voorheen leider van de Arnheemsche Conferentie is aangesteld als zoodanig van de Amsterdamsche Conferentie, terwijl Pres. Wm. Dalebout van zijne roeping als Conferentie-president van Amsterdam is ontslagen, om zijne werkzaamheden als leider der Rotterdamsche hoofd-afdeeling voort te zetten, ter vervanging van Pres. B. Postma, welke, zooals het volgend bericht doet zien, van zijne werkzaamheden in de Nederlandsche Zending eervol is ontslagen.

Onbevoegde bedieningen in priesterlijke functies zijn niet alleen waardeloos, maar zelfs eene grievende zonde. In Zijne handelingen met het menschdom heeft God altoos het Priesterschap, onder Zijne leiding aangesteld, erkend en geëerd, en heeft nimmer eenige onbevoegde aanmatiging van autoriteit aangemoedigd.

Pres. JAMES E. TALMAGE.

ONTSLAGEN.

Op dato 15 November 1916, is ouderling B. Postma, President der Rotterdamsche Conferentie, van zijne werkzaamheden in de Nederlandsche Zending ontslagen, om met het S.S. „Rijndam”, van de Holland-Amerika-lijn, weer terug te keeren naar zijne geliefden in Utah.

Pres. Postma kwam in de Zending alhier aan op 19 Juli 1914, en werd aangesteld om te werken in de Groninger Conferentie, aldaar op te treden als leider.

In Groningen bleef Pres. Postma slechts twee maanden, aangezien hij op 3 October daaraanvolgende aangesteld werd als President van de Rotterdamsche Conferentie. Deze positie bleef hij behouden tot op den datum van zijn ontslag.

In verband met het feit dat Pres. Postma zoo lang werkzaam was op één plaats, en bijna de helft van dien tijd alleen, was hij bevoorrecht meer personen te doopen dan allicht ooit een andere zendeling vóór hem in deze Zending. Meer dan honderd personen werden door hem door den doop der Kerk ingelijfd.

Pres. Postma heeft een zeer goed werk volbracht in de Zending en wij wenschen hem van harte een aangename reis en een blijde ontmoeting met zijne geliefden in de valleien der bergen. Pres. Postma keert thans terug van zijn tweede Zending, alhier in Nederland volbracht.

„EEN STOFFELIJK GOD.”

De persoonlijkheid van God erkennende, zijn wij verplicht ook het feit van Zijne stoffelijkheid aan te nemen; in werkelijkheid kan ook een „onstoffelijk wezen” onder welke, — alle meening missende naam: — sommigen den toestand van God hebben gezocht uit te duiden, — niet bestaan, wijl de bewuste omschrijving reeds eene tegenstrijdigheid is in uitdrukking. Zoo God eene gedaante heeft, is die vorm noodzakelijk onderworpen aan begrensde afmetingen, en daarom eveneens van begrensden omvang in ruimte. Het is derhalve voor Hem onmogelijk om op één oogeblik meer dan eene volume van zoodanige ruimte in beslag te nemen, redenen, waarom wij ons dan ook niet behoeven te verwonderen uit de Schriften te leeren, dat Hij zich van plaats tot plaats begeeft. We lezen van Hem aldus in betrekking tot het verslag van den torenbouw van Babel: „Toen kwam de Heere neder, om de stad en den toren te bezien.” En wederom, God verscheen aan Abraham, en zichzelf verklaard hebbende als „de Almachtige God,” sprak Hij met den patriach, en richtte een verbond met hem op; waarna wij lezen, „En Hij eindigde met hem te spreken: en God voer op van Abraham.”

Er is niets in het vleeschelijk, noch in het geestelijk heelal wat Hij niet geschapen heeft; iedere eigenschap der stof heeft Hij verordend, iedere wet samengesteld. Hij bezit derhalve eene volmaakte kennis van al Zijne werken. Door den mensch kan Zijne macht niet worden bevat en begrepen; Gods wijsheid is oneindig. Zelf eeuwig en volmaakt zijnde, kan Zijne kennis niet anders dan oneindig zijn. Om zichzelf te kunnen bevatten, — een oneindig Wezen, — moet Hij een oneindig verstand bezitten. Door bemiddeling van engelen en dienende knechten staat Hij steeds in verbinding met alle deelen der schepping, en kan persoonlijk bezoek brengen waar Hij wil.

Zeer juist wordt Hij de Almachtige genoemd. Men kan aan alle zijden bewijzen waarnemen van de Goddelijke almacht, in de krachten die de elementen der aarde beheerschen; die den kringloop der hemelen geleiden in hunne voorgeschreven banen; — allen werken tezamen voor het algemeene welzijn. Er kunnen geene grenzen zijn aan de machten van God; wát Zijne wijsheid ook passend vindt om te doen, Hij kan en wil het doen. De middelen waardoor Hij werkt mogen op zichzelf niet van oneindige bekwaamheid zijn, zij worden echter bestuurd door eene oneindige macht. Een beredeneerd begrip van Zijne almacht is, macht om alles te doen, wat Hij mag willen doen.

Het gebed moet vrij uit het harte komen, zonder gemaakte en voorgeschrevene woorden, men moet zelf woorden maken, waarnaar het harte brandt.

God houdt op het strand de baren der zee tegen, en Hij houdt ze tegen met zand.

Een recht huisvader moet zuinig zijn, en moet ook mild zijn, het kleine moet hij niet verachten, opdat hij kunne geven, waar hij moet, want vele kleintjes maken een groote.

GOD MIJN LEVENSKRACHT.

Draagt de wijnstok geene vruchten,
Is de vijgeboom verdord;
Zeggen grauwe, donk're luchten,
Dat de zomer winter wordt;
Treurt hier veld en bloemengarde,
Wijl de stormwind heeft gewoed;
Is 't hier koud en kil op aarde;
Nochtans houd ik goeden moed.

Neen, ik wil, ik mag niet vreezen.
Is niet God mijn levenskracht?
Wil Hij niet mijn redder wezen,
Straalt Zijn licht niet in mijn nacht?
Als ik Hem maar mag ontmoeten,
Wat mij dan ook kwellen moog';
Hij bevreugelt mijne voeten,
Hij voert mij getroost omhoog.

INHOUD:

Openbaringen in de laatste dagen	blz. 341	van Mormon: Het Spaulding-Verhaal . . .	blz. 352
Herfst	„ 346	Verplaatsingen en Benoemingen	„ 354
„Oordeelt niet opdat gij niet geoordeeld wordt”	„ 350	Ontslagen	„ 354
Theorieën aangaande den oorsprong van het boek	„	„Een stoffelijk God”	„ 355
		God mijn Levenskracht	„ 356

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.